

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19473/2023
10.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Станић Иванишевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., као правног следбеника сада пок. ВВ бив.из ..., чији је пуномоћник Радослав Ивановић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 23251/22 од 30.03.2023. године, у седници одржаној 10.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 23251/22 од 30.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 23251/22 од 30.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 1916/19 од 25.06.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати 306.918,40 динара, са законском затезном каматом почев од 15.03.2012. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 78.376,00 динара.

Виши суд у Београду је пресудом Гж 23251/22 од 30.03.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка, садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати 72.376,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Питање тумачења уговора странака (на чему се заснивају ревизијски наводи), представља оцену доказа нижестепеног суда у циљу утврђивања чињеничног стања које се посебном ревизијом не може оспоравати, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Наиме, у погледу ове врсте спора судска пракса је уједначена, при чему евентуална погрешна примена материјалног права не доводи до примене овог института, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења. Поред наведеног, тужена није доказала да постоји различита судска пракса у идентичној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе. Из наведених разлога, ставови на које се тужена у ревизији позива нису меродавни за примену института посебне ревизије, јер се не односе на исту чињеничну и правну ситуацију.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против пресуде против које се по закону не може поднети. Побијаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву ради дуга, а вредност предмета спора у тужби од 12.11.2015. године је 306.918,40 динара, што представља 2.547,72 евра, према средњем курсу НБС који је на дан подношења тужбе износио 120,4675 динара.

Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. истог закона је прописано да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 404. став 2. и 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић